

QUÈ TINC? QUÈ DONO?

per CONXA ADELL I CARDELLACH

Avui, a l'evangeli, la viuda sap que només li queden dues monedes per viure; dues monedes de les més petites, perquè és pobra. Sap que les necessita, però les dona. Dona tot el que té, sense fer-ne propaganda, discretament. Jesús se n'adona i ho comenta també discretament als seus deixebles, per respecte a ella, la viuda.

A la primera lectura, la viuda de Sarepta de Sidó sap que només té un grapat de farina i una mica d'oli per fer-ne dos panets, un per a ella i un altre per al seu fill, l'únic que menjaran abans de morir de fam, perquè és pobra. El profeta Elies, sorprenentment, li demana que en faci tres, de panets, un també per a ell i que el d'ell li ho faci primer. És egoista? No. És profeta, parla en nom de Déu, i li explica a la viuda el perquè de tot plegat.

La primera frase de consol en aquella situació límit és «No tinguis por». El pa i l'aigua són necessaris per a la subsistència; però no tenir por és necessari per tirar endavant amb confiança, encara que no es vegi res clar.

La segona frase de consol en aquella situació límit és «No es buidarà el pot de la farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra fins al dia que Senyor enviarà la pluja al país». I la viuda fa confiança a Elies. L'únic que té ho comparteix amb ell i es queda sense res. Però la frase es compleix, perquè Elies, ajudant-la amb el seu treball, fa que el pot de farina no es buidi ni que s'abaixi l'oli de la gerra.

O sigui, quan dones reps. Si mai no dones res, què esperes rebre? Tampoc no es tracta de fer càlculs: si dono tant, rebré tant. Déu no funciona així i la vida tampoc.

Les dues viudes saben el que tenen, donen del que els falta no del que els sobra. Cadascun de nosaltres hem de ser conscients i agraïts que tenim molt, no solament materialment. Potser a vegades l'ajuda a l'altre serà deixar-li fer, una alenada, un cop de mà, un estar disposat. D'altres serà actuar amb totes les forces per a una causa justa, una actuació de denúncia i una actuació material.

Avui no podem oblidar el drama de la dana, especialment a València; ni tampoc el drama de la guerra a Ucraïna, Israel, Iemen, Afganistan, Síria, Àfrica i a tants llocs; ni tampoc no podem oblidar el drama dels camps de refugiats, dels desplaçats, dels migrants.

Saber donar comporta un discerniment, saber rebre demana un aprenentatge. A vegades ens és més difícil rebre que donar. Que Déu ens doni el seny, l'alegria i el coratge per saber donar el que calgui sempre que calgui.